

Porvoon Klubitalo

Jäsenlehti nro. 69

Elokuu 2013

Porvoon Klubitalo

Mielenterveyskuntoutajat ja palkattu henkilökunta muodostavat yhdessä tasavertaisen ja kuntouttavan yhteisön, Klubitalon. Toiminta perustuu vapaaehtoisuuteen, ja sen tavoitteena on kuntoutujan omanarvontunnon ja elämänhallinnan lisääntyminen.

Porvoon Klubitalo

Osoite: Kaivokatu 37, 4krs
06100 Porvoo

Puh: 019-524 8086

E-mail: posti@porvoonklubitalo.org

WWW: www.porvoonklubitalo.org
www.fh-klubitalot.fi
www.iccd.org
www.ituspy.com

Aukioloajat : Ma –To klo 8 – 16 , (Ke 8-19), Pe klo 8 – 14.15
Iltaohjelmat alkavat syys-lokakuun taitteessa

Klubitalon toiminta rakentuu työpainotteisen päivän ympärille. Päivän aikana voi oppia uusia taitoja, osallistua yhteisön rakentamiseen ja vahvistaa sosiaalisia suhteita. Kaikki Klubitalon ylläpitämiseen tarvittava työ pyritään tekemään omin voimin. Klubitalon tavoitteena on myös edistää jäsentensä työnsaanti- opiskelumahdollisuuksia. Jäsenellä on mahdollisuus osallistua sekä kotimaisen että kansainvälisen klubitaloverkoston toimintaan.

Jäseneksi voivat hakeutua vähintään 18-vuotiaat henkilöt, joilla on, tai on ollut joskus mielenterveysongelmia. Jäsenyys on vapaaehtoinen, aikarajoitteeton ja maksuton.

Itä-Uudenmaan sosiaalipsykiatrisen yhdistys ry
Socialpsykiatriska föreningen i Östra-Nyland rf

Porvoon Klubitalon jäsenlehti nro 69

Sisällys:

4	Pääkirjoitus
5	Iitin loma
6-7	Elokuva arviointi
8-9	Opiskelija Emma esittäytyy
10	Runoja
11	Vierailu Kotivalliin
12	Imatran Urheilukisat
13-14	Kolme Venjärven matkaa
15-18	Maniamatkailu
18½	Tulevia tapahtumia
19	Maalaus

Seuraava Porvoon Klubitalon lehti ilmestyy Lokakuussa 2013

Tämän lehden tekoon ovat osallistuneet: Matti, Veikko, Martin, Tuomas, Marko, Mikael, Soile, Kipa, Juuso, Jarkko, Lina

Päätoimittaja: Soile Läätö
Toimitussihteeri: Tuomas Syrjänen

Tämän lehden artikkelit ovat jäsenten ja henkilökunnan kirjoittamia, eivätkä välttämättä edusta Klubitalon virallista näkemystä.

PÄÄKIRJOITUS

Syksyn pikkuhiljaa kolkutellessa myös Porvoon klubitalolla on alettu orientoitumaan syyskauden ohjelmaan. Tämä ilmenee monessakin asiassa, kuten iltaohjelmien, kehittämispäivän ja siirtymätöiden suunnitteluiden käynnistymisenä. Tulevaan syyskauteen latautuu paljon odotuksia, joiden toteutumiseen jokainen klubitalon toimintaan osallistuva voi vaikuttaa osaltaan. Kaikkien voimavarojen yhdistämistä tarvitaan myös saavuttaaksemme mahdollisimman hyvän lopputuloksen, josta me kaikki voimme nauttia klubitalon arjessa.

Kesälaitumien väistyessä pureudutaan uusiin haasteisiin myös uudella kokoonpanolla. Tuomas, Aleksi ja Kipa ovat henkilökunnan jäsenistä työskennelleet keskenään useamman kuukauden Marjukan siirryttyä Helsingin klubitalon apulaisjohtajaksi. Tuomas palaa pian kesälomaltaan, mutta Aleksi on jäänyt vuorotteluvapaalle ja palaa työrintamalle ensi vuoden alussa. Tätä kirjoittaessani klubitalolla työskentelee jäsenien lisäksi Kipa ja allekirjoittanut, joka sovittelee itseään parhaan kykynsä mukaan Marjukan jättämään johtajan rooliin.

Klubitalomaailma ei ole minulle täysin vieras, vaan minulle on ehtinyt kertyä useamman vuoden kokemus 2000-luvun alussa Porvoon klubitalon ohjaajana. Itse asiassa olin Porvoon klubitalon ensimmäisen johtajan, Sami Somiskan, rinnalla käynnistämässä klubitaloa heinäkuussa 2002. Klubitalokoulutuksen kävin Malmössä 2003. Klubitalon jälkeen olen jatkanut työskentelyä mielenterveyskuntoutujien asumispalveluiden parissa. Omien opintojen päättymisen ja tarve uusille haasteille ohjasivat minut takaisin Porvoon klubitalolle. Minut on otettu lämpimästi vastaan niin jäsenien, henkilökunnan kuin opiskelijoiden tahoilta. On ollut mukavaa tavata niin vanhoja tuttuja kuin myös uusia jäseniä. Klubitalon kehykset ovat samat kuin lähtiessäni, mutta sen sisältö on muuttunut ja kehittynyt harppauksin, joita pyrin nyt kirimään. Myös kansallinen ja kansainvälinen klubitalojen välinen yhteistyö on kehittynyt. Neljän työpäivän jälkeen pyrin edelleen tarttumaan akuutteihin asioihin ja sisäistämään uusia asioita, jotta pystyisin syksyn edetessä näkemään myös eteenpäin kohti vuoden 2014 haasteita ja vaateita. Luvassa on paljon työpainotteisia päiviä, mutta myös mukavia yhteisiä tapahtumia niin täällä Porvoon suunnalla kuin laajemmaltikin FH-verkoston parissa.

Seuraavin mietelausein haluan toivottaa kaikille antoisaa syksyä!

”Hyvän voima hajoaa kuin valo.

Kun lähetät positiivisia värähtelyjä, autat kaikkia.”

”Se joka ei anna periksi voittaa.”

(Paolo Coelho 2013)

Soile Läätö

Iitin lomakartanolla!

Lähdimme klubin porukalla joka vuotiselle Iitin Kesäharjun kartanolle. Kanssamme oli paikalla jäseniä Helsingistä ja Lappeenrannasta. Tosi timmi porukka joka vietti laatu aikaa hyvän ruoan ja saunan kanssa. Sauna lämpeni joka ilta, Jarkko yleensä hoiti lämmityksen. Polttopuita löytyi halkovarastosta. Myös pesuvesi piti lämmittää padassa. Yksi pesällinen riitti. Useimmat pulahtivat Kymijoessa joka virtasi saunarannassa!

Maanantai aamuna iso Eriksonin bussi nouti meidät Linnankoskenkadulta. Lähtijöitä oli parikymmentä. Pysähdyimme Tuuliharjan asemalla tauolla ja röökillä, kuten joka vuosi. Perillä majoittauduimme asuntolaan ja siirryimme tervetulo aterialle Kartanon päärakennukseen. Ruoka oli jatkuvasti maittavaa ja henkilökunta kohteliasta. Olimme valinneet nolla toleranssin koko viikoksi joten edes saunakaljaa ei hyväksytty. Kaupasta haimme limpparia ja pikku pullaa.

Iltapalaa valmistimme joka ilta keittiö henkilökunnan ohjeilla. Sämpylää ja muurinpohja lettuja sekä grillimakkaraa grilli katoksessa. Tuomas koordinoi ohjelmaa ja etsi vapaaehtoisia.

Matti Luukas pelasi shakkia Lappeenrannanjohtajan kanssa kellolla. Oli aika tasaväkistä. Sympatit Matin puolella. Toiset pelasivat lentopalloa, krokettia tai sisällä biljardia tai mölkkyä tai tikanheittoa. Nurmikot oli juuri leikattu. Myös tupakkia tuntui kuluvan.

Sadepäivänä Lasse lähti avoautollaan katto ylhäällä Lahteen shoppailemaan jäsenten kanssa. Lassella oli jenkki auto. Perjantaina pikku pussi nouti meidät. Kuskina oli Dannyn orkesterin kitaristi.

Terveisin Veikko!

Sankaritar Daphne duMaurierilla ja Alfred Hitchcockilla teoksessa Rebecka.

Daphne duMaurierin kirja Rebecka julkaistiin vuonna 1938 ja kaksi vuotta myöhemmin Alfred Hitchcock teki siitä Hollywood filmatisoinnin. DuMaurierin kirja on noussut vaatimattoman viihdelukemiston lähtökohdista kohti populaarin klassikon mainetta. Kirja on ollut lähtölaukaisu sellaiselle ajatukselle että viihde, ja etenkin naisille suunnattu viihde, voisi olla vakavamman kirjallisen pohdinnan ja tutkimuksen aihe. Yhteiskunnallishierarkkisesti kirjan vaikutussäde on ollut alhaalta ylös. Sankat joukot tavallisia lukijoita ovat "löytäneet" kirjan. Akateeminen arvostus on seurannut tästä.

Alfred Hitchcockille Rebeckan filmatisointi merkitsi lähtölaukausta hänen uralleen Hollywoodissa Englannin vuosien jälkeen. David O. Selznickin roolista tuottajana on aikakirjoihin merkitty keskeisenä. Selznick tarjosi aineelliset välineet Hitchcockille luoda teoksensa mutta Hitchcock halusi kontrolloida kaikkea tuotantoon liittyvää, mikä sopi huonosti sen kanssa yhteen että Hollywoodissa tuottajalla oli totutusti suuri rooli elokuvan valmistuksessa. Kuvausvaiheen jännitteistä huolimatta, tai niiden ansiosta, elokuva on varsin onnistunut. Kauaskantoisempi seuraus oli että se loi pohjan Hitchcockin Hollywood uralle.

Hitchcockin elokuva on monessa suhteessa "starvehicle" elokuvan naistähdelle Joan Fontainelle jonka tähti oli elokuvan tekohetkellä nousussa. Tämän asian tuoma arvovalta elokuvan nimelliselle sankarittarelle on ristiriidassa kirjan kanssa jossa päähenkilöllä ei ole nimeä. Elokuvassakaan ei päähenkilöllä ole nimeä, mikä herättää kysymyksen siitä että onko hän päähenkilö ollenkaan. Teoksen nimi on Rebecka ja hän esiintyy tarinassa ainoastaan hengessä, elokuvassa ei ole muuta kuin maalattu muotokuva Rebeckasta, mutta hän hallitsee koko elokuvaa.

Elokuvamaailman kirjallisia filmatisointeja on historian saatossa arvotettu eri tavoin ja eri lähtökohdista. Ranskassa viisi- ja kuusikymmenluvun taitteessa ns. uuden aallon tekijät nousivat silloin ranskassa vallinnutta käsitystä vastaan jossa elokuva nähtiin alempana taiteena kirjallisuuteen nähden. Vanha tapa näki elokuvan arvon johdannaiseksi sen kirjalliseen lähteeseen. Arvokkaiden klassikoiden uskolliset kuvitukset olivat elokuvan korkein tavoite. Uuden Aallon tekijät eivät katsoneet kirjan absoluuttista kirjallista arvoa vaan sitä että oliko kirja elokuvallinen. Ja silloinkin sen elokuvallisuus oli ainoastaan lähtökohta eikä teosuskollisuus ollut korkein tavoite, päinvastoin. On leimallista että Uuden Aallon suosikkielokuva oli Robert Aldrichin Kiss Me Deadly jonka kirjallinen lähtökohta oli mahdollisimman vaatimaton mutta joka taitavissa käsissä taipuu suureksi elokuvallisuudeksi.

Robin Wood aloitti anglosaksisessa maailmassa vakavan Hitchcock-kirjoittelun teoksellaan Hitchcocks Films jossa hän määritteli Hitchcockilaisen puhtaan elokuvan ominaislaatuja. Wood käy läpi Marnie-teosta ja sen pikkutarkkaa ja täsmällistä Mise`en sceneä ja toteaa että elokuvaa pitää arvottaa elokuvan kriteerein. Yksittäisen kohtauksen avulla hän osoittaa että elokuvan keinoin tuotettu emotionaalinen teho ei ole redusoitavissa kirjalliseen kertomataiteeseen. Kun Wood kirjoitti kirjaansa vuonna 1965, tällainen reduktio oli vielä yleinen.

Alfred Hitchcockin Rebecka ei ole sillä tavalla puhtaan elokuvan taidonnäyte kuin jotkut hänen myöhemmät elokuvat eikä sen moraalinen ja esteettinen vire ole päinvastainen kirjalliseen lähteeseen sillä tavalla kuin Kiss Me Deadly. Rebeckalla on Hitchcockin kaanonissa lievän tilaustyön leima. Kuitenkin elokuva on

onnistunut. Sen onnistuneisuus lepää sen olemuksessa Hollywood elokuvana, se käy vuoropuhelua Hollywoodin konventioiden kanssa.

Kesäkuun Klubitalon jäsenlehdessä kirjoitin Jacques Rivetten elokuvasta *Celine et Julie vont en Bateau* jossa uraauurtavasti on esitetty kerronnassa itseriittoisesti naisten keskinäinen suhde. On hämmentävää että tämä on niin vallankumouksellista ja mahdollista vain avantgarde- elokuvassa. Rebeckassa on radikaalia jännittyneisyyttä ja viitteenomaista vihjailevuutta lesbolaisuuden suuntaan. Tämä ilmenee suurenmoisessa kohtauksessa missä Miss Danvers esittelee innoittuneesti ja rakkaudella Rebeckan ylellisiä alusvaatteita talon uudelle emännälle (Fontaine). Rebecka onkin gay-yleisön suosikki koska sen piilote teksti on suhteellisen avoin.

Rebecka on esimerkki siitä että nykyaika voi luoda kiehtovan kaksoisvalotuksen klassisen Hollywoodin kerronnalliseen paradigmaan. Ilmitasolla elokuvan sankaritar on Joan Fontainen esittämä päähenkilö, mutta lesbolais-femistisessä lukutavassa sankaritar on nimenomaan Rebecka. Hän edustaa kaikkea sitä mitä normaalisuuden on tukahdutettava. Tässä mielessä elokuva resonoi rikkaasti kauhuelokuvan suuntaan ja tarinassa onkin goottilaista jylhyyttä.

Rebeckan lajityyppi on goottilainen melodraama, ja se on sillä tavalla ymmärrettävä. Elokuvan lajityyppiominaisuudet pohjaavat sosiaaliin konventioihin ja sitä kautta myös taustakulttuurin moraalijärjestykseen. Rebeckan transgressio on aviorikos. Rangaistus tarinassa on kuolema. Suuret taideteokset saavuttavat luovan affirmatiivisuuden kautta sen että ne elävät ylitse sen taustakulttuurin moraalijärjestyksen aikakauden joka determinoi kyseisen teoksen muodon. Kun länsimaiset yhteiskunnat ovat olleet moraalissa liikkeessä niin Rebeckan vastaanotto lukijoilla ja elokuvan katsojilla on ollut rikastuttavasti muuntuva. Teokset ovat puhutelleet jotakin yleisinhimillistä, joka ensin on ollut pakko esittää kätkeytyneenä. Vaikka Rebecka ei absoluuttisesti ole taiteen suuria klassikoita niin sen suhteellinen suuruus ilmenee sen funktionaalisuudessa viihteenä. Se käsittelee sellaisia jokapäiväisiä polttavia asioita jotka ovat läsnä kaikessa sosiaalisessa elämässä nykyään, ja sellaisella tavalla johon esimerkiksi James Joycen *Odysseus* ei kykene.

Feminismin ja homovapautuksen kontekstissa kirja ja elokuva on löytänyt rikkaimman viitekehänsä sellaisena teko hetkenä jolloin tällaisista asioista ei voitu puhua. Niiden ilmeneminen tarinassa luo todistusvoimaa että ne ovat perustavanlaatuisia ja universaali elämänimpulssi. Tämän elämänimpulssin tarina tunnustaa vain jotta se antaa sille hirviömäisyyden viitan. Ainakin ilmitasolla. Kuitenkin voimme ottaa avuksi John Miltonin ja todeta että kautta taiteen historian pahuuden kuvaus on ollut eläväisempää ja mielenkiintoisempää kuin hyvyyden. Me emme tiedä tarkoin sitä onko Hitchcockilla ja duMaurierilla ollut ajatuksena esittää naisemansipaatiota ja homovapautusta sosiaalisesti oikeutettuina pyrkimyksinä? Luultavasti ei. Hyvä uutinen on että meidän ei tarvitse välittää siitä. Kertomuksella on oma logiikkansa ja sen todistusvoimaa meidän on ensisijaisesti uskottava. Jos tarinan ”pahuus” ilmentää progressiivista voimaa jonka myöhempi historiankirjoitus näkee oikeutettuna, niin on kyseenalaista onko se pahaa ollenkaan. Sitten ei miltonilainen pahuusmaksimi enää päde.

Martin

Hei!

Olen Emma. Tulin Klubitaloon harjoittelijana Edupolista ja sain tehtävän kirjoittaa artikkelin miten viihdyn täällä. Mietin mitä kirjoittaa? Tietysti, minä viihdyn hyvin Klubitalossa ja Klubitalo on ihana paikka, missä mukavat ja ystävälliset ihmiset ovat. Ehkä minä yritän kirjoittaa miten minä viihdyn Suomessa? Minä olen venäläinen, tulin Suomeen viisi vuotta sitten.

Muistan kun eräs suomalainen naapurini sanoi, että on mahdotonta viihtyä hyvin Suomessa, koska me, venäläiset ja suomalaiset, olemme erilaisia. Muistan, että olin hämmästynyt, miten niin? Meillä on samat kädet, samat jalat, sama pää. Kaikki ihmisiä on samanlaisia, kaikki haluavat syödä ja juoda, haluavat asua omassa rauhassa kodissaan, haluavat rakkautta, perhettä ja onnea.

Mutta nyt minä voin kertoa muutamia yllätyksiä, mitkä minä sain oleskellessani Suomessa. Mutta, arvoisa lukija, muista, että se on vaan minun mielipiteeni!

1. OPISKELEMINEN

Oli iso järkytys että suomalaiset opiskelevat koko elämänsä. Se on normaalia, että joku 50-vuotias menee koulupenkille ja alkaa opiskella täysin uutta ammattia pitkän uransa jälkeen. Kaupungissa on paljon erilaisia kursseja. Ja kukaan ei naura, että joku mummo alkaa opiskella piirtämään tai italiaa. Me venäläiset opiskelemme vaan nuorena ja teemme samaa työtä koko elämämme. Meillä ei ole niin paljon kursseja ja jos on jossakin se maksaa paljon, että ei kaikki voi mennä niihin. Sen takia 50-vuotias on jo vanha ihminen, joka voi istua vaan kotona katselemassa TV:tä ja kutoa sukkaa. Minä olen aina ollut opiskeluhaluinen ihminen ja nyt minulla on mahdollisuus siihen.

2. URHEILU ULKONA

Kuinka kiva nähdä että ihmiset voivat kävellä, pyöräillä, hiihtää, uida ulkona ja se on ilmaista. Me kaupungissa asuvat venäläiset voimme urheilla vain kuntosalilla tai uimahallissa ja se on kallista. Kaupungissa ei ole polkuja polkupyöräilijöille, ei ole meillä merta eikä järviä. Käveleminen ulkona korkeiden talojen ympärillä ei ole hauskaa. Puistot ovat aina kaukana, täytyy mennä bussilla jos haluaa kävellä puistossa. Minulle tuli iso onni koska olen liikuntaa rakastava ihminen.

3. HÄN

Minä en voi ymmärtää, miksi mies tai nainen on sama hän. Minusta se on epäluonnollista. Koko luonto on jaettu miesten ja naisten puoleen. Mutta Suomessa on tasa-arvo kaikissa jopa kielessä, kaikki on hän ja kukaan ei tee eroa ja etua miesten ja naisten välillä. Mutta minä en halua olla hän. Minä olen Nainen!

4. ETUNIMIÄ

Oli iso yllätys kuinka paljon etunimiä on Suomessa. Ja kaikki ovat erikoisia, oikeita suomalaisia. Vaikea on oppia ja muistaa niitä. Venäjällä on tavallisia nimiä. Elena, Julia, Victor. Joskus yhdellä paikalla voi olla kymmenen Nataliaa ja kymmenen Aleksanderia.

5. KASVOT

Oli vaikea ymmärtää miksi ihmisen kasvot on aina monikko. Ihmisellä on vain yhdet kasvot. Mutta mietin vähän aikaa. Ehkä suomalaiset ovat oikeassa, ehkä jokainen ihminen on erilainen erilaisessa tilanteessa ja erilaisten ihmisten kanssa?

6. KAHVI

En voi kuvitella että pohjoismaalaiset ihmiset juovat litroja kahvia kaikissa paikoissa, jokaisessa tilanteessa kuin jotkut turkkilaiset. Minun mielikuva oli sellainen, että suomalaiset juovat vaan maitoa, sen takia he ovat valkoisia.

7. PULLAT

Kun ensimmäisellä vierailulla minulle oli tarjottu kahvia ja pullaa, minä olin hämmästynyt. Se oli kuin välipala koulussa. Venäjällä pulla on arkiruoka. Jos sinä olet vieras, sinulle tarjotaan erilaisia alkuruokia, salaattia, aperitiivi, sitten lämmintä ruokaa viinien kanssa ja sitten kahvia ja ihanaa kakkua. Mutta nyt olen onnellinen että minun ei tarvitse laittaa ruokaa kolmea päivää ennen vieraiden tuloa. Hyvä suomalainen tapa on kahvi ja pulla!

8. SILMÄLASIT

Matkustin paljon ja en koskaan nähnyt niin paljon silmälasisia ihmisiä kuin Suomessa. Minusta tuntuu että silmälasit ovat suomalaisten identiteetti.

9. KOKOUKSIA

Jokaisessa paikassa, missä olen ollut harjoittelussa, pidettiin paljon kokouksia. Aamukokous, iltakokous, viikonkokous, asiankokous jne.. Venäjällä minun työpaikallani kokous pidettiin vaan kerran viikossa ja se oli lyhyt ja ilman kahvia. Se on hyvä että Suomessa kaikki suunnitellaan tarkasti, mutta olen rehellinen ja sanon että joskus peppuni tuli kipeäksi.

10. KIITOS ja ANTEEKSI!

Suomalaiset ovat kiitollisia ja kohteliasta kansaa. Me venäläiset emme usein sano sanaa kiitos ja anteeksi, ajatteleme, että päänkumarrus on riittävä. Se on huono, täytyy oppia suomalaisista!

Runoja

Onni on jaettu havainto maailmasta.

Jääköön korkeampi kunnianhimo muille.
Onni on jaettu havainto maailmasta.

Absinthin hallunistoriset kukinnot jääköön.
Onni on jaettu havainto maailmasta.

Itseään tutkiva ihminen tutkii vain itseään.
Katsoo kuiluun.
Onni on jaettu havainto maailmasta.

Katsomme ulos ikkunasta.
Kuvaillet sateen, voikukat.
Totta se on.
Käperryn syliisi.
Käperryn jokapäiväisyyteeni.

Onni on jaettu havainto maailmasta.

MELANKOLIKON UNI

Halkaistu nainen hautoo munaa.
Takana avautuu maisema tasapainossa.

SACHER- MASOCH LEIVOS ON MAULTAAN MYÖS KARVAS

Sacher- Masoch leivos on maultaan myös karvas.
Nautintoa kohti!
Kunnianhimoisilla ihmisillä on surkea sukupuolielämä.
Aistillisuus on rappiota.

Martin

Vierailu Kotivalliin ja Petri H:n nimipäivä ma 1.7.2013!

Pilvisestä kelistä huolimatta mielet aurinkoisina suuntasimme Kristiina, Lina, Juuso, Marko-R, Mikael-G sekä allekirjoittanut puolen päivän, sekä maittavan lounaan, jälkeen kohti Kotivallia juhlistamaan jäsenemme Petri H:n nimipäivää! Virallinen päivä oli tosin jo lauantaina 29.6., mutta ainahan voi juhlia vähän myöhemminkin! ☺

Ja kas, kun saavuimme vihdoinkin perille päät pyörällä mutkaisesta tiestä, paistoi Sipoossa Pallo Aurinkoinen täydeltä ja erittäin kuumalta terältä! Petri tulikin meitä vastaan jo pihalla iloisena tulostamme. Siirryimme aluksi sisätiloihin nauttimaan kahvista, korvapuusteista sekä kekseistä ja viritimme maljakkoon mukaanamme tuomamme nimpparikukkaset (ruusu, ruiskukkaa ja jotain valkoista kaunista pikkuhorsmaa oli löytynyt Kipan kukkapenkistä...☺). Petri esitteli meille paikkoja niin sisällä kuin ulkonakin ja pääsimme vierailemaan myös Petrin omassa asunnossa. Ja pidot sen kun paranivat, kun Teemukin sattui olemaan lähistöllä ja liittyi juhloseurueeseen!

Parisen tuntia vierähti kuin siivillä, kun nautimme auringosta ja hyvästä seurasta, kunnes oli aika suunnata kohti Klubi-"kotia".

Sydämellinen Kiitos Petri Sinulle, kun saimme tulla vierailemaan kotonasi ja kiitos mukavasta iltapäivästä koko paikalla olleelle porukalle! ☺

Kirjoitti: Kipa

IMATRAN URHEILUKISAT 15.8.2013

Lähdimme matkaan Porvoosta klo. 6:00 vuokra autolla. Jarkko toimi kuskina, ajo matka oli n. 3,5 tuntia. Oltiin perillä n. klo. 10:00.

Lajeina oli: 400m juoksu, frisbee golf, tutkapallo, esterata, pallon tarkkuus heitto ja kahvakuulan kannattelu, joukkue kuulan työntö. Paikalla oli noin 150 jäsentä eri klubitaloista.

Lounaaksi oli jauhelihasoppa, juusto leipää, mehua ja vettä. Ruoka oli hyvää ja riittoisaa.

Ennen lähtöä kävimme saunassa, kotiin lähdimme 14:00.

Palautimme vuokra auton samaan paikkaan mistä haimme, oltiin Porvoossa n. 18:00

Retki oli mukava mutta raskas.

BY: Juuso ja Jarkko

Klubin 3 retkeä Venjärvelle kesällä 2013

Porvoon Klubitalolla on ollut tapana kesäisin tehdä retki tai retkiä Venjärven majalle. Venjärven mökin omistaa eräs Porvoonlainen partiolippukunta. Retket ovat olleet yhden päivänmittaisia. Mökillä voi sauna, käydä uimassa jos uskaltaa, tehdä nuotio ja paistaa makkaraa ja suklaa-banaaneja, syödä eväitä ja juoda erilaista hyvänmakuista pannukahvia. Tietysti jutellaan kaikenlaista ja nautitaan Suomen kesäisestä luonnosta. Ja jättää kaupunkielämä taakseen. Ilmatkin olivat kohtuulliset joka kerta. Järvessä oli myös kaikenlaista elämää. Näimme sorsaemon poikasineen ja käärmeen jolla oli myös pikkukäärme. Käärmeet nousivat laiturille lämmittelemään. Käärmeet eivät osoittautuneet miksiäkään myrkkykäärmeeksi, vaan ne olivat vain vaarattomia rantakäärmeitä. Toiset ihastuivat käärmeisiin, jotkut taas pelkäsivät ja inhosivat otuksia. Voidaan mainita, että näimme myös kerran sateenkaaren.

Muutaman osallistujan kokemuksia ja ajatuksia retkistä.

Juuson mielestä maja sijaitsi kivalla paikalla, koska se oli hieman korvessa. Hän oli ollut mukana 2 retkellä. Yhdessäolo, saunominen ja grillaaminen olivat Juuson mielestä kivaa. Makkaran syöminen ja erikoisesti suklaabanaanit olivat Juuson mieleen. Juuso ei nähnyt ollenkaan käärmeitä, mutta sorsa-poikueen Juuso kuitenkin oli kuitenkin nähnyt. Juuso haluaa päästä ensi kesänä Venjärvelle ainakin 2-3 kertaa.

Linan mielestä mökin paikka oli hyvä kun se oli vähän syrjässä ja pois kaupungista. Mieli sai lepoa. Lina tykkäsi kaikesta, ja erikoisesti uiminen oli kivaa. Retkillä oppi myös erätaitoja joita erämiestaitoinen ohjaaja Aleksi opetti. On kiva oppia tulemaan toimeen luonnossa. Lina muisti käärmeet, joista hän piti. Lina bongasi myös sorsapoikueen. Lina haluaa

päästä uudelleen Venjärvelle. Hän oli mukana kaikilla kolmella retkellä. Lina toivoo ehdottomasti päästä ensi kesänä uudelleen Venjärvelle.

Mikaelin mielestä mökki on mukavalla paikalla. Mikaelin mielestä kivaa oli mahdollisuus saunomiseen ja uintiin. Mikaelille maistuivat makkarat. Mikael bongasi sekä käärmeet että sorsapoikueen. Mikael toivoo myös pääsevänsä ensi kesänä Venjärvelle.

Matti Luukas retkiin osallistunut.

Maniamatkailu

Vuonna 2008 oli jo kerran ollut sellainen vauhdikkuus ja matkailuinto että otin kitaran, laukku täynnä vaatteita ja passin mukaan suuntana Tallinna. Olin minä käynyt Tallinnassa soittamassa ennenkin ihan hyvällä menestyksellä poliiseja välttämällä. Siellä ei saa soittaa kadulla ilman lupaa. Tämän kerran teki mieli kokea enemmän ja matkustaa kauemmas. Päädyin sitten bussilla Latviaan ja lopulta itä Euroopan ja Euroopan läpi Amsterdamiin. Soitin ja lauloin kaikkialla ja elätin itseäni sillä. Amsterdamin joku nokkela varas onnistui pöllimään laukkuni kun olin odottamassa raitiovaunua ja siinä meni passi ja kaikki. Olisin tietenkin voinut silloin jatkaa matkustamista junalla Tukholmaan ja laivalla Suomeen mutta vanhemmat olivat niin huolissaan että maksoivat lentolipun Suomeen. Poliisin varasilmoitus kelpasi matkustamisdokumenttina. Samana vuonna sain ensimmäisen kerran kuulla diagnoosistani. Kaksisuuntainen mielialahäiriö. Ai niin kuin Vincent van Gogh ja Jimi Hendrix? Juuri se.

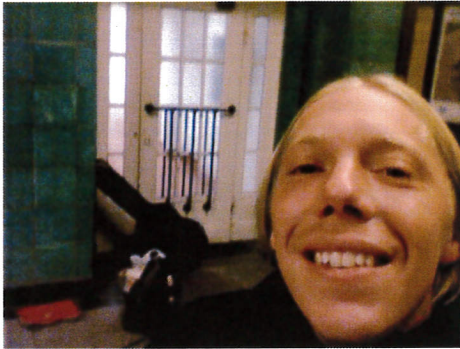
Sen jälkeen työskentelin valokuvaajana ja toimittajana jonkun aikaa ja matkustelin välillä mutta ilman kitaraa ja melkein jopa normaalina turistina tai toimittajana festivaaleilla. Välillä oli vauhdikkaampi kesä 2010 ja silloin heräsi jo into että pitäisi taas ottaa ns. taukoa kaikista ja kaikesta ja vain lähteä taas reissun päälle kitaran kanssa. Asuin silloin yhden kämppiksen kanssa kimppekämpässä. Meillä oli jaettu yläkerta omakotitalossa. Kämpis ei pystynyt maksamaan vuokriaan ja minä sain muuttaa pois sieltä siinä samalla. Jojo-lapsena piti muuttaa taas vanhempien luo.

Tuli 2011 ja muutin Turkuun opiskelujen perään. Pääsin sisään Åbo Akademin: in musiikkitietolinjalle. Päivänä jolloin piti varmistaa että otan paikan vastaan, olin unohtanut päivämäärän. Olin silloin aloittanut soittamaan kitaraa yhdessä bändissä ja kierrellyt Turun katuja melkein systemaattisesti ja maksanut monien kuukausien vuokrat ja ruuat. Muistin että oli bänditreenit mutta ei sitä paikkavarmistusta. Tässä vaiheessa oli jo tullut niin paljon vauhtia alle ja kun en päässyt kouluun, katsoin taas muualle. Yhtenä päivänä sain kuin sainkin 360€ yhdeltä mieheltä kun soitin Turun kirjaston lähistöllä. Pian sen jälkeen ostin risteilyn Tukholmaan. (Risteily maksaa vähemmän kuin reittimatka.) Elin sitten monta kuukautta Tukholmassa soittamalla kadulla ja asuin mukavassa hostellissa etelä Tukholmassa. Joka päivä sama rutiini. Soitin ensin että sain rahaa hostelliin, sitten ruokaan ja sitten kaikkeen muuhun. Hyvänä aurinkoisena päivänä kertyi helposti jopa 3000 kruunua. Tukholmassa oleskeli paljon kodittomia. Minä kun olin melkein koko ajan ulkona ilman mitään kiireitä, huomasin tämän aivan eri tavalla kuin ohikulkevat työhön tai muihin kiireisiin menevät ihmiset. Aika nopeasti alkoi mennä niin hyvin että rupesin auttamaan niitä kodittomia. Usein laitoin ruokaa hostellin keittiössä, pakkasin suodatinpusseihin tai muuhun sopivaan ja jakelin ympäri kaupunkia missä nyt kodittomia näkyi. Lahjoitin myös vaatteita ja annoin joskus tupakkaakin. Yhtenä päivänä oli kertynyt aika paljon rahaa ja päätin

yllättää yhden ”asiakkaan” oikein kunnolla. Hän oli jostain Afrikan maasta ja olin jo vähän oppinut tuntemaan häntä. Nimi oli Jonathan ja hän oli seurannut minua joskus kun näki minua kiertelemässä katuja ja soittelemassa. Usein hän kuunteli kun soitin ja huusi perään ”white rasta”. Vein häntä ensin parturiin, sen jälkeen vaateostoksille minkä jälkeen vein hänet vielä ravintolaan syömään. Hän ei ollut pitkään aikaan ollut niin iloinen.

Kun sain tarpeekseni Tukholmasta, päätin suunnata etelään. Tästä alkoikin minun junapummimatka, josta tulikin aivan tavanomainen rutiini joka oli joskus aikaa vievä mutta aina toimiva. Hyppäsin junaan ja suuntasin vessaan. Olin siellä noin

kaksi asemaa. Siinä ajassa vaihdoin usein vaatteita, ajoin parran ja käytin vessaa normaalisti. Kun juna oli pysähtynyt kahdessa asemassa, menin joko istumaan normaalisti tai menin ravintolavaunuun juttelemaan mukavia konduktöörin kanssa. Harvoin joku kysyi minulta lippua tämän prosessin jälkeen ja jos kysyi sanoin että olin ostanut lipun sähköisesti mutta en ehtinyt tulostaa ennen kun oli kiire

junaan, mutta voin hyppää ulos seuraavalla asemalla ja tulostaa sen ja jatkaa matkaa seuraavalla junalla. (Ulkomailla kun matkustelee, ei ropise sakkoja jos jäät kiinni.) Sitten kun seuraava juna tuli, hyppäsin vain päälle ilman lippua ja tein saman rutiinin uudestaan.

Flensburg on Saksan ja Tanskan rajakaupunki Saksan puolella. Tulin kerran sinne niin myöhään että ei mennyt jatkavia junia kuin seuraavana aamuna ja minulla ei todellakaan ollut rahaa hostelliin tai hotelliin. Päädyin lopulta wc asemaan yön yli. Yhtäkkiä kuului ”klick, klack, klopp, klopp” naisääni ja miesääni. Olin huomannut että yksi wc kopeista oli lukossa ja syy siihen paljastui kun nainen avasi oven minkä jälkeen kuului rahaääniä ja voihtainta. Maailman vanhin ammatti toteutettu viereisessä kopissa. Hui.

Seuraavana päivänä jatkoin Hampurin kautta Amsterdamiin. Eipä haitannut paljon että ei ollut rahaa kun tulin perille. Ensimmäisellä soittotunnilla kertyi jo 40€ ja menin ruokailun jälkeen valitsemaan hostellia. Aroza hostellissa asuin sitten melkein kuukauden soittamalla ja laulamalla.

Sateisena päivänä kun ei tullut kauheasti rahaa, päätin

suunnata takaisin Tukholmaan.

Usein meni samalla tavalla. Jos satoi, hyppäsin junaan. Jos kaikki meni hyvin pystyin matkustelemaan Amsterdamista Tukholmaan 24H sisällä. Yhtenä lauantaina vähän ennen kello 23 kimppuuni kävi yhtäkkiä kolme miestä vanhassa kaupungissa. Suojelin vaan kitaraani sillä tiesin että sillä saan rahaa. He veivät yhden laukun missä oli passi ja lompakko ja tyhjensivät kitarakotelon rahasta. Samana iltana sain vielä runsaat 2000kr ja yövyin Etelä-Tukholman Scandic hotellissa. Koska pystyin siihen. Yhtenä sadepäivänä päätin mennä laivalla Suomeen nostamaan rahaa ajokortin kanssa. Turussa minulla oli vielä silloin kämpä josta maksoin vuokraa. Menin kadulle soittamaan aurajoen tuntumassa. Siellä tapasin yhden naisen Israelista jonka nimi oli Ariela. Meistä tuli nopeasti hyvin läheisiä. Hän oli ollut Lapissa vaeltamassa yksin ja oli yrittänyt mennä Naantalin Muumilaaksoon, mutta se oli ollut kiinni. Mutta sen sijaan hän löysikin Nuuskamuikkusen soittamasta. Olimme yhdessä yhden päivän ja yhden yön. Päätimme että meidän on pakko nähdä uudestaan vaikka Amsterdamissa. Nostettuani rahat pankista suuntasin takaisin Tukholmaan. Tässä vaiheessa mania oli ottanut vallan aika lailla täysin. En jaksanut kovinkaan kauan viipyä Tukholmassa vaan rupesinkin reissaamaan ympäri Eurooppaa. Ruotsi, Tanska, Saksa, Belgia, Luxemburg, Ranska ja takaisin Tukholmaan koska pidin sitä jonkinlaisena tukikohtana. Siellä oli yksi hostelli missä viihdyin erityisen hyvin koska henkilökunta oli erityisen ystävällinen ja oli heille ihan ok jos huoneenmaksu ei aina tullut samana päivänä tai juuri ennen kun menin nukkumaan.

Yhtenä päivänä Ariela otti yhteyttä Facebookin kautta ja ilmoitti että hän oli varannut lentoliput Amsterdamiin vähän joulun jälkeen. Siihen oli pari viikkoa aikaa joten pystyin rauhassa suunnittelemaan matkani Amsterdamiin. Lopulta löytyi halpa yöjuna Kööpenhaminasta vähän päälle 20€ ja varasin sen heti. Tuntui

aivan uskomattomalta tavata Ariela taas ja vielä Amsterdamissa. Vietimme melkein kolme viikkoa Amsterdamissa ja tuntui kun olisimme luotuja toisillemme. Mikael ja Ariela. Yhtenä iltana oltiin vaihtamassa hostellista hotelliin. Löytyikin hyvätuntuinen paikka jossa saimme hyvän tarjouksen. Ajattelin että voisin jättää kitarani hotellin respaan ja menisimme sitten hakemaan meidän tavarat hostellista. Kävikin sitten niin

että unohdettiin hotellin nimi ja katu, eikä koskaan löydetty takaisin ja kitara on varmaan vieläkin siellä. Lyhytmuisti teki niin sanotusti kepposen. Löytyi kuitenkin toinen mukava halpa hotelli ja huone tietenkin viimeisessä kerroksessa. Jos et ole käynyt Amsterdamissa voin valaista sen verran että missään ei ole hissiä ja kaikissa hostelleissa ja hotelleissa on käsittämättömän pitkät ja jyrkät raput. Lopulta Arielan matkarahat oli loppumassa ja hänen piti lentää takaisin Israeliin.

Mutta ennen sitä, hän osti minulle uuden kitaran että pystyisin jatkamaan soittamista kadulla. Viihdyin vielä jonkun aikaa Amsterdamissa ja tutustuin mm. yhteen Senegalilaiseen mieheen joka oli asunut ympäri maailmaa mutta myös Ruotsissa ja Suomessa. Hän oli jopa ollut Porvoossa jonkin aikaa ja meillä oli jopa yhteisiä tuttuja. Oli aika huvittavaa puhua suomea Senegalilaisen kanssa Amsterdamissa. Suomessa hänen kutsumanimensä oli Masa, joten kutsuin häntä Masaksi. Tutustuin myös yhteen Maltalaiseen tyttöön jonka nimi oli Maxime. Vasta helmikuun puolivälissä palasin Suomeen. Silloin olin ehtinyt jossain välissä sulkea kämpän Turussa ja vienyt tavarat takaisin Porvooseen vanhempieni luo. Maniassa jaksoin vaikka mitä, ja vaikka tulikin vastoinkäymisiä, ei tuntunut missään. Menin juttelemaan ventovieraiden kanssa ja siksi onkin vielä tuttuja ympäri Eurooppa ja maailmaa joiden kanssa olen vielä yhteyksissä. Arielaa en ole tavannut Amsterdamin jälkeen, mutta Maximen tapasin tänä vuonna jälleen Amsterdamissa ja hän onkin kohta muuttamassa sinne Singaporesta. Jyrkän pitkän nousun jälkeen on pakko tulla lasku. Olin aikamoisessa masennuksessa 2012 kevät – talvi. Masennus alkoi helpottua kun rupesin näkemään pikku hiljaa vanhoja ystäviäni ja hain apua psyk.polista. Psykologiltani kuulin Porvoon klubitalosta ja 2013 vuoden alussa liityin jäseneksi.

Mikael Green

Syksy 2013

Klo	ma	ti	ke	to	pe
8.30	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako
9.00		Standardi koulu	9.30 Englanninryhmä	Atk? varmistuu lähi aikoina	Atk? varmistuu lähi aikoina
10.00	tsto kokous parittomat vk.	Käsityöryhmä joka toinen vk.			
11.00					
12.45	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako	Tehtävienjako
13.00		13.15 Viikkokokous			
14.00					14.15 Klubitalo kiinni Bon appetit ryhmä joka kk ensimmäinen pe.
15.00	keittiökokous parilliset vk.			Taideryhmä	
16.00			Iltaohjelma 16-19		

NÄYTÖS:

PIKKU

KAUPUNKI

LAISIA!

MARKO REININ

Porvoon Klubitölo
Kaivokatu 37
06100 Porvoo
Puh. 019-5248086

Borgå Klubbhus
Brunnsgatan 37
06100 Borgå
Tel. 019-5248086